

D. Tóth Kriszta - Így neveld a trollodat

2013 október 19. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Jó-jó, hát persze, nem kellene meglepődnöm. Hiszen én posztolgotok a két kezemmel, a posztok tartalma az én fejemből jön ki, és az én ujjaimon keresztül csorog bele a billentyűzetbe.

Vagy, ahogy egy drága olvasó írta: azon vagyok, hogy fönntartsam az érdeklődést. Irántam. Hát, ha nem is ilyen

direkt módon, de biztosan igaza van. Mert nálam ez sokkal egyszerűbben csapódik le: van mondanivalóm, és azt megosztom. Velük.

A héten lesből negyvenezer követőm lett a fészbuk-oldalamon. Ilyen mennyiségű embert – na jó, többet – én eddig főleg Sarka Kata és barátai oldalán láttam. (Igen, jártam ott, megnéztem, beleolvastam, mostmár?) És mivel a tartalomszolgáltatás ott nagyjából annyiban merül ki, hogy önarca-, öntest-, valamint öncsalád fotókat posztolnak minden mennyiségben – márpedig, lássuk be, az egyszeri celebet követő egyszeri Facebook-felhasználó a nagy számokat elnézve biztosan tényleg csak arra kíváncsi, hogy adott érdeemes híresség ma éppen milyen színű tangát húzott, és a szettet melyik karkötőjével tette teljessé –, hajlamos voltam azt hinni, hogy az én oldalam sokáig még igencsak messze lesz a több tízezres létszámtól. Erre tessék. Két napja átléptük a negyvenezretet. De hát az már majdnem egy hódmezővásárhelyi ember!

Többféle gondolat is átsuhant az agyamon, amikor megláttam a szép kerek számot az oldalon. Például az, hogy ez hogyan és mikor történhetett? Hiszen januárban még csak nyolcezren voltunk. Aztán az, hogy de hát ennyi ember megtölthetne egy jó nagy footballstadiont. Csak kellene hozni nekik külföldről egy tisztességes focicsapatot... Meg

aztán az is, hogy negyvenezer h?s?ges követ?nek tartalmat szolgáltatni már komoly felel?sség. És persze az, hogy ebb?l a negyvenezer emberb?l van azért néhány, aki tulajdonképpen nem szeretetb?l vagy kíváncsiságból jár ide, hanem veszekedni. Beszólogatni. Az egyik igencsak szókimondó barátom szerint a nagy számok törvénye alapján ennyi emberb?l már érzékelhet?en kimutatható a rosszindulatú bunkók száma. Na, én még véletlenül sem aposztrofálnám ííígy az oldalam egyetlen látogatóját sem, de bevallom, az elmúlt hetekben tényleg éreztem egyfajta felfutását a finom és kevésbé finom beszólásoknak. Szándékosan nem idézek itt most egyet sem közülük, mert ahogy internetes újságíró kollégáimtól tanultam: "ne etesd a trollokat". Maradjunk annyiban, hogy a zsidó kommunista liberálbolseviktól kezdve a nyalonc fideszbérencen át az önelégült pic*áig voltam már sok minden.

Ismerve az on- és offline kommunikáció, valamint az emberi lélek siralmas állapotát Magyarországon, igazából meg sem kellene lep?dnöm azon, ha az olyan posztok alatt, hogy boldog születésnapot Alföldi Róbert, meg hogy én igazából bírom a Tóthgabit, fröccsen a nyál meg az epe. De azt komolyan nem értem, és egyben mélységesen elszomorít, hogy egy gyerekjogi, vagy gyerekvédelmi posztom miért vált ki agressziót és támadást. Vagy mondjuk, miért oktatnak ki azért, mert gratulálok Alice Munro-nak, aki mindössze 13-dik n?ként nyert irodalmi Nobelt. Komolyan, mintha néhányan azért járnának az oldalra, hogy szándékosan félreértsenek és belekössenek. Az él? fába is. Meg a hölgy, aki arról panaszkodik, hogy bezzeg csak akkor „írok vissza”, ha valaki valami negatív kommentel, és különben is elege van bel?lem, mert csalódott bennem. Igaza egyáltalán nincs (bár tényleg nem tudok azonnal mindenkinek személyre szólóan válaszolni – ugyanis nem személyzet kezeli az oldalamat, hanem én magam), és hogy miért van elege, azt nem írja, de talán mindegy is. Elvégre én választottam azt az opciót, hogy nyilvános oldalt üzemeltetek a legnagyobb közösségi oldalon, amelynek a m?ködését az iwiw-hez szokott felhasználók közül sokan bizony még most sem értik (ld. azokat az egyébként tényleg nagyon kedves üzeneteket, hogy tegyem már meg, hogy visszajelölöm ?ket, mert szeretnének az ismer?seim lenni. Nekik nagy szeretettel üzenem, hogy ha nyomtak egy „láj”-ot, akkor már tagjai is az oldalamon összegy?lt Hódmez?vásárhelynek, nem kell visszajelölnöm ?ket, mert ez egy úgynevezett oldal, nem pedig a magánprofilom. Az tehát a minimum, hogy viselem a kritikát (egyre jobban megy), helyükön kezelem a trollokat (már kifejezetten jól megy), és nem félek használni a kitiltás lehetőségét (ez viszont még egyáltalán nem megy jól, mert valamiért betegesen hiszek abban, hogy a vélemény szabad, még akkor is, ha nem tetszik nekem – úgyhogy csak akkor tiltok ki, ha valaki kifejezetten sért? és személyesked? velem vagy valaki mással szemben). Egyáltalán nem melleleg pedig arra a nagyon nagyszámú látogatóra koncentrálok, aki tényleg kíváncsi arra, amit írok, amit mondok, amit megosztok. Nem is hiszitek, hogy milyen nagyon megtisztel? érzés, hogy ennyien figyelnek rám...

?k biztosan nem sért?dnek meg, ha elmondom, hogy a kedvencem az a néni, aki nemes egyszer?séggel minden második posztom alá a következőt kommenteli: „.” Igen, egy darab pontot. Egyel?re nem sikerült megfejtennem, hogy vajon mit akar vele mondani, de nagyon sokat segít abban, hogy relativizáljam az internetes beszólások fontosságát. Ha meglátom a pontomat, mindig elnevetem magam.

És eszembe jut, hogy a mi negyvenezeres közösségünk úgy jó, ahogy van. Sokfélén.

D.Tóth Kriszta - shopline.hu

Ajánló

